

Prvý soud uznal za pravé zákonné zástupce žalované ty, jež označil žalobce, totiž starostu obce M. a P., kdežto soud rekursní uznal za jejího zákonného zástupce předsedu místní školní rady M., zrušil řízení jako zmatečné a nařídil nové doručení žaloby a další jednání. Ve věcném směru jest usnesení rekursního soudu vlastně usnesením změňujícím a jest proto proti němu přípustný další recurs. Dovolací recurs není však oprávněn. Podle obsahu spisu jde prý o objednávky školních učebních pomůcek jménem místní školní rady v M. Podle nařízení vlády republiky Čsl. ze dne 6. listopadu 1920, čís. 605 sb. z. a n. nabyta účinnosti dnem 13. listopadu 1920 pouze ustanovení o místních školních radách a o místních školních výborech (menšinových) §§ 17 až 32 zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 292 sb. z. a n., nikoli též § 35, z čehož plyne dle Šu 10 cit. nař., že o tom, kdo má pečovati a opatřovati učební pomůcky, platí dosud předpis Šu 2 a 15 zákona ze dne 24. února 1873, čís. 16 čes. z. zák. ve spojení s Šem 25 cit. zákona čís. 292/20, dle nichž práce s tím spojené je povinna a oprávněna obstarávati místní školní rada, náklady s tím spojené hradí však dosud školní obec a okres, nikoli stát. Z toho dále plyne, že za školní obec v tomto případě (péče a opatrování (obstarávání) učebních pomůcek) jedná místní školní rada, kterou na venek, tedy i na soudě zastupuje její předseda (§ 24 zákona č. 292/20), který však nemusí býti totožným s obecním starostou (srv. § 19 cit. zák. čís. 292/20 a § 5 zákona ze dne 24. února 1873, čís. 17 čes. z. zák.). Tomuto předsedovi místní školní rady měla proto býti doručena žaloba proti školní obci.

Čís. 3763.

I při pohledávkách z vkladních knížek spořitelén, bank a záložen (§ 296 ex. ř.) jest ku přikázání pohledávek potřebí soudního výroku, povolujícího přikázání. Přikázání vykoná se tím způsobem, že se vymáhajícímu věřiteli odevzdá vkladní knížka, opatřená potřebným prohlášením převáděcím, od něhož lze ovšem po případě upustiti.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1924, R I 305/24.)

Návrh vymáhající věřitelky, by jí byly exekučně zabavené dlužníkovy vkladní knížky (spořitelén, záložen a bank) přikázány k vybrání, byl soudem první stolice zamítnut, jakožto zákonem (§ 296 ex. ř.) neopodstatněný. Rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Nároky proti bankám a spořitelnám jsou pohledávkami, a tyto pohledávky jsou představovány vkladními knížkami. Předmětem exekuce nejsou však tyto vkladní knížky, nýbrž pohledávky, které těmito vkladními knížkami jsou prokázány. Jedině zabavení takovýchto pohledávek týče se zvláštní předpis Šu 296 ex. ř., kde jest stanoveno, že výkonný orgán vkladní knížku, sepsav o tom zájemný protokol, vezme k sobě, a složí ji na soud. Ohledně zpeněžení takto zabavených pohledávek není předpisu, provede se proto tak, jako při každé jiné, totiž přikázáním. Teprve přikázáním bude vymáhající strana zmocněna, částku

ji takto přikázanou z vkladní knížky vyzvednouti, a to i tehdy, kdyby vkladní knížka zněla na jméno nebo kdyby bylo placení závislé na udání hesla. Podle Šu 305 ex. ř. působí přikázání též ohledně papírů, uvedených v Šu 296 ex. ř., teprve doručení povolujícího usnesení poddlužníku, při čemž při přikázání pohledávek z vkladních knížek může býti upuštěno od písemného převodního prohlášení v tom případě, není-li tohoto v tom kterém případě k uplatnění přikázané pohledávky zapotřebí. Ježto vymáhající strana výslovně žádala za přikázání zaba-vených vkladních knížek, není důvodu, aby byl podle Šu 317 ex. ř. sta-noven jiný způsob zpeněžení, a bylo by podle Šu 319 ex. ř. zpeněžení vkladních knížek veřejnou dražbou vůbec nepřípustno. Poněvadž pouhé zástavní právo neposkytuje vymáhající straně samo o sobě práva, ze zástavy se uspokojiti, bylo k tomuto účelu soudní svolení k zákoně přípustnému způsobu zpeněžení nezbytným a bylo proto, jak již uve-deno, vymáhající straně požadované přikázání k vybrání povoliti. Vy-dáním vkladních knížek z úřední úschovy straně vymáhající není nikte-rak toto přikázání nahrazeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, opravil však napadené usnesení v ten smysl, že se povoluje přikázání k vybrání ni-koliv vkladních knížek, nýbrž pohledávek z těchto knížek.

D ů v o d y:

Správně rekursní soud vyložil, že také při pohledávkách z vklad-ních knížek spořitelén, bank a záložen jest ku přikázání (k vybrání nebo na místě placení) potřebí soudního výroku, povolujícího přikázání. Vždyť příslušné soudní usnesení jest pro vymáhajícího věřitele legiti-mací ve sporu s poddlužníkem, nechce-li tento dobrovolně platiti. Ovšem se přikázání pohledávek z vkladních knížek nevykoná tím způsobem, že se usnesení, jímž povoleno přikázání, doručí poddlužníkovi, jak re-kursní soud předpokládá, nýbrž tím, že se vymáhajícímu věřiteli odevzdá vkladní knížka, opatřená potřebným písemným prohlášením převáděcím, od něhož lze upustiti v případech, vytčených soudem rekursním (§ 305 ex. ř.). Prvý soud neprávem tedy odepřel výrok, povolující přikázání k vybrání nařídív pouze, by vkladní knížky byly vydány zástupci vy-máhajícího věřitele, a rekursní soud nepochybil, učiniv k rekursu vy-máhajícího věřitele onen výrok. Dovolací rekurs povinného není tudíž odůvodněn. Arci nelze přikázati vkladní knížky k vybrání, nýbrž jen pohledávky z vkladních knížek, neboť předmětem exekuce jsou pohle-dávky, představované vkladními knížkami, a v tom směru bylo oprave-no usnesení soudu rekursního.

Čís. 3764.

Za sporu v první stolici nelze se domáhati prozatímního opatření k zajištění útrat rozepře.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1924, R I 312/24.)